

ואתה הקרב אליך'

"זיינען פאראן א זעלעכע וואס טענה'ן" - אומר הרבי, שהם אינם מתנהגים כ'תלמיד' של הרבי בכמה וכמה עניינים. ואם כן, טוענים הם, "ווי קען ער האבן א שייכות וקירוב צו משה שבדורו?"...

הטענה הזו עולה כאשר מתבוננים ולו במעט במשמעות המושג 'התקשרות'. כדי שיהיה איזה קשר עם 'נשיא ישראל', צריך 'תנאי סף'. להיות ירא שמיים בתכלית, שהראש והלב יהיו מונחים בתורה ובחסידות ועוד. כאשר חסר בעניינים בסיסיים, באיזו עזות פנים יכול הוא לומר שהינו חסיד של הרבי?

אמת, ההשגחה העליונה קרבה אותנו להיות כאלה ש'מתוייגים' כחסידים של הרבי. לומדים אנו את תורתו קצת יותר משיבות אחרות, כותבים אנו 'פ"נ' בזמנים מיוחדים ומשתדלים לקיים את הוראותיו. אבל מדובר רק בעניינים של הנהגה בפועל, עניינים חיצוניים. לא מדובר על עבודה פנימית, על שייכות נפשית אמיתית.

ואם תאמר, הרי השייכות הנפשית מגיעה מצידו של הרבי אלינו גם ללא עבודה פנימית שלנו? אם כן אין הבדל בינינו לכל יהודי אחר. הרבי הוא נשיא כל ישראל - 'נשיא הדור' - מחוטב עצים ועד שואב מימך. כולם 'מקושרים לרבי'!

בשיחה הנ"ל מתייחס הרבי לטענה זו (לקו"ש חלק ו' עמוד 170 ואילך):

השיחה היא 'רש"י-שיחה' על הפסוק "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו איתו לכהנו לי". ונקודת הביאור שם שבזמן הקמת המשכן היה משה רבינו לבדו כהן, וכדי שאהרן ובניו יהיו גם הם כהנים היה משה רבינו צריך לקרבם אליו, ובכך שנעשו קרובים יותר למשה רבינו - הפכו לכהנים. בכך מתבאר פירוש רש"י שם באופן נפלא, טעמו וראו.

לאחר הביאור ב'פשט', מבאר הרבי ב'יינה של תורה': כשם שמשה רבינו למרות שהיה נשיא כל ישראל, ובכל זאת 'קירב אליו' רק את אהרן ובניו יותר משאר בני ישראל, וע"י כך רק הם

נעשו כהנים, כך גם 'נשיא הדור' שבכל דור, מקרב אליו את התלמידים והשייכים להיות 'כהנים'.

וזה לשונו: "על דרך זה איז אויך ביי "אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא", די נשיאי ישראל פון יעדן דור, ביז צו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אז הגם עניינו של נשיא איז צו משפיע זיין פאר אלע אידן... איז אבער פאראן די הנהגה פון "ואתה הקרב אליך גו' מתוך בני ישראל", אז צו די וואס גייען "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו כו" האט דער רבי זיך אפגעגעבן בייחוד, ער האט מקרב געווען און דערהויבן ביז "אליך", געגעבן זיי זיינע כוחות... בכדי זיי זאלן מפיץ זיין תורתו וכו' צו אלע אידן".

אכן, גם מצד הרבי עצמו יש קשר אישי וקרבה מיוחדת דווקא לאלה שההשגחה העליונה הובילה שיימנו על תלמידיו הישירים (ראה שם בשיחה אריכות נפלאה בעניין זה). קרבה נפלאה ומיוחדת מצד הרבי עצמו. הלא דבר הוא!

ועל הטענה שבה פתחנו: הרי הקשר עם הרבי לא ניכר בכל אורחותינו, שמא אנו רק 'מתוייגים' כחסיד הרבי, אבל ההתנהגות שלנו לא באמת הולמת את התואר הזה, ממשיך הרבי ומלמד אותנו, כי הדבר דומה לכהן שאינו יכול לעבוד בבית המקדש כי יש לו חסרונות כאלו ואחרים, ועל כן חושב ששוב איננו כהן. וברור הדבר שנשאר הוא כהן, ואף אם ירצה לבטל את כהונתו אינו יכול!

ה'כהונה', ה'התקשרות לרבי' - היא מצד בחירתו של הרבי בנו ואיננה תלויה בחשבונות שלנו כלל. מה שתלוי בנו הוא האם ועד כמה נזכה ונצליח לנצל את המתנה והזכות הנפלאה הזו, למלא את התפקיד.

ועם האחריות ב'עבודה עם עצמו', באה גם האחריות ב'עבודה עם הזולת'. שכן ה'קרבה' המיוחדת אל משה יש לה מטרה ברורה מאוד: "צו טאן די עבודה פאר אלע אידן, דורך ברענגען צו זיי דעם אור פון תורה ומצוות צוזאמען מיט מאור שבתורה".

"אתה בחרתנו... וקרבתנו מלכנו לעבודתך ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת!"

בגיליון שלפניכם נגענו בנושא ה'התקשרות'. תובנות, מחשבות ואותיות בנחיצות ומשמעות ההתקשרות. בפרט בתקופתנו אנו לאחר ג' תמוז, ובייחוד אליכם תלמידי התמימים שלא זכו לראות את פני הקודש בגשמיות.

ולוואי ותעורר הקריאה את רגש ההתקשרות האמיתי לרבינו נשיאנו ונזכה תכף להתראות עם הרבי למטה מעשרה טפחים ובקרוב ממש, והוא יגאלנו!

מערכת 'באתי לגני'

בעמדנו בימים הסמוכים לג' תמוז, יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר, מתעוררים כולנו ברגש פנימי וברצון להתקשר ולחוש קרובים יותר לרבינו נשיאנו.

תחושה זו ראינו גם בהנהגת הרבי בתקופה הסמוכה לי' שבט בכל שנה, בה עורר הרבי 'עמדו הכן כולכם' להתכונן ולהתקשר באילנא דחיי, כדי להיות מסוגלים לקבל ביום ההילולא עצמו ממקור הברכות, מעצמותו של הרבי, כוח וחיות אלוהית לעבודת ה' בכל השנה כולה, ומסוגל יום זה לכך.

התמימים

ביטאון לתלמידי התמימים מבית כרמי שלי

תקציר: במהלך התוועדות בישיבה מתרחש במרפסת ה'זאל' מפגש קצוות מרתק בין שלוימי המוערך לבין איציק המתוסכל. להתוועדות עצמה מצטרף ר' לייזר, שמספר על עצמו ומדבר על הצורך בבניית 'גשר' בין המוח ללב.

הרב זלמן רוזמן

בוקר שלוימי התעורר עם תחושת כבדות. ראשו היה מסוחרר ובלביו מועקה. ולא, ברור היה לו שזה לא בגלל שתי הפעמים שהוא אמר 'לחיים' בהתוועדות.

החוויות השונות שחוה אמש יצרו אצלו ערבוביה אחת גדולה: המחמאות שר' מוישה דויד הרעיף עליו והמחשבות השליליות שאלה הציפו בו. הווידוי המפתיע של איציק במרפסת, בצד העובדה שדווקא הוא - איציק - הצליח לקלוט אותו. והיו גם הדברים המעניינים ומעוררי המחשבה של ר' לייזר...

לקח לו כמה שניות כדי להיזכר שיום שישי היום, ולהתאפס על עצמו. אז נכון שבבקרים שאחרי התוועדויות אין 'סדר חסידות' רשמי לפני התפילה - או כפי שר' בערל המשפיע של שיעור ב' נוהג היה לומר להם, "ההתוועדות היא הסיידר חסידעס" - אבל השעה הייתה כבר תשע ודקה ונשארו עוד שש דקות בלבד עד סוף זמן קריאת שמע.

חוץ מזה, הוא הבטיח לשמוליק ולפּרָץ שיצטרף אליהם היום לעמדה החדשה של 'מבצעים' שהם מתכננים לפתוח, ואם הוא לא יקום עכשיו כל הלו"ז שלו עלול להשתבש והוא יחמיץ אותם.

הוא אמר 'מודה אני', נטל ידיים וזינק מהמיטה. בתוך שתי דקות הוא כבר היה לבוש. עוד ארבע דקות וגם את ברכות השחר וקריאת שמע הוא הספיק לומר. הוא זרק מגבת על כתפו והזדרז למקווה.

כשחזר מהמקווה ונכנס ל'זאל' שמוליק כבר היה שם, יושב על מקומו, עטור בתפיליו, לומד את השיעור היומי בתניא.

שמוליק הוא הבחור הכי מסודר ששלוימי פגש והכיר מימיו. אף פעם אין אצלו פספוסים. הכול מדויק ומתוקתק.

שמוליק הוא בחור ישיבה ו'תמים' - לפי הספר. נראה שהוא נולד כזה. שהוא פשוט לא מסוגל להיות משהו אחר. ולכן גם הוא לא צריך לעבוד ולהתייגע בשביל זה.

לעיתים הוא חש כלפיו קנאה מסוימת. 'קנאת סופרים' כמוכן. אבל בכל פעם מחדש הוא מזכיר לעצמו שאי אפשר

שאלה ותשובה מתוך מייל מערכת קול תמים (מתפרסם באישור השואל וטשטוש פרטים מזהים)

שאלה:

שלום הרב!

רציתי לשאול. המשפיע דיבר בארוכה בהתוועדות הכנה לג' תמוז על אודות הצורך ברגש אמיתי כלפי הרבי. הוא דיבר וחידד את ההבדל בין התקשרות לרבי על ידי עשיית רצונו הקדוש כשמירת הזמנים, חת"ת ורמב"ם, יציאה למבצעים, לימוד תורתו ועוד, לבין עיבוי הרגש הממשי כלפי הרבי, לחוש קרבה ותחושה שהרבי קרוב אליך ונוגע בתוך הנפש פנימה.

האם אכן אפשרי כיום לבחורים צעירים כמונו, שלא ראו את הרבי מעולם, לחוש רגש אהבה אמיתית כלפי הרבי? לחוש קרבה שהרבי נוגע לי בחיים ואני צמא אליו, או שבדור שלנו תיתכן רק עשייה וקיום ההוראות ובזה היא ההתקשרות?

(השם המלא שמור במערכת)

תשובה:

שלום לך, אפתח בחיזוק לדבריך, כי ימים אלו הסמוכים ליום ההילולא ג' תמוז הם שעת הכושר להתבונן בעניינים המוזכרים בשאלתך, ללבן, לחזק ולהתחזק.

אכן כדברי המשפיע שלכם, ההתקשרות לרבי צריכה לחדור בכל כוחות הנפש. התקשרות כוח המחשבה על ידי מחשבה בדברי הרב, כוח הדיבור על ידי הלימוד בדיבור את תורת הרב, וכוח המעשה על ידי עשיית העניינים, ההנהגות והמבצעים. נוסף על זה, צריך להמשיך פנימה על עומק הנפש, ברגש הלב, ברצון ובתענוג, שעל ידי זה הוא מקשר את כל כוחות נפשו.

כלל גדול לימד אותנו הרבי בעניין ההתקשרות, כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם. ההתקשרות לרבי אינה חד כיוונית מאיתנו אליו אלא דו כיוונית, והיא חוזרת אלינו בחזרה - מהרבי אלינו.

הרבי מתעניין בטובתו הפרטית של כל אחד ואחד מהמקושרים, חושב עליהם, שמח בשמחתם, כואב את כאבם וחש אותם בכל ענייניהם ברובד הכי פנימי ואמיתי. ביודענו, שמצד הרבי הדבר אמיתי בתכלית, ולא חל בו שום שינוי והפסק חס ושלום אחר ג' תמוז, כן הוא הדבר מצד החסיד ששייך בתכלית האמת שיחוש בליבו רגש אמיתי כלפי הרבי.

כך שאם השאלה היא האם הדבר שייך, התשובה היא בהחלט כן!

אומנם ברור הדבר שבתקופה של העלם והסתר, כאשר החושך יכסה ארץ וערפל לאומים, כדי לזכות ולחוש ברגש אלוקי עדין, עלינו להכין בעצמנו כלים ראויים שישכון בנו אור השם, להיות שייכים.

צריך להוסיף אומץ וחיזוק בהתקשרות בדרכים אשר הורנו ובעיקר ברגש הלב הפנימי, לחוש את הקרבה ואהבת הרבי אלינו וכמים הפנים לפנים, נוכל לחוש גם אצלנו את היוקר והאהבה לרבי עצמו.

לצד זה, כחסידי חכמה בינה דעת, הפעולה על המידות היא על ידי התבוננות. וכלשון כבוד קדושת אדמו"ר במכתב מג' תמוז: "ועל כל אחד ואחת מאיתנו לדעת, היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה, אשר הוא הנשיא והראש, ממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות". כלומר, על ידי התבוננות במהותו ועניינו של רבי, השפעתו ופעילותו, בזה פועלים התעוררות גם ברגש הלב.

בנימה אישית, ברצוני להוסיף שלושה כלים מעשיים שהועילו ומועילים לי מאוד בעניין זה:

א. לקרוא סיפורים על הרבי, במיוחד סיפורים בהם ניכרת אהבתו ודאגתו לכל יהודי באשר הוא.

ב. צפייה בוידאו של הרבי, בפרט מחלוקת הדולרים, שם רואים בחוש את המסירות הגדולה לכל יהודי באופן נפלא.

ג. כתיבה לרבי לעיתים מזומנות, המחדירה את הרבי לעניינים הפרטיים היומיומיים שלנו.

ואסיים בלשונו הק' של הרבי במכתב הנ"ל: "ועל ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו איך ובמה מתקשרים) קשורים, ומיוחדים בשורש ושורש השורש עד למעלה מעלה כו".

בברכה

משיב מקול תמים

הכול אצלו מוקפד. ממושמע. מתוכנת כמעט. אז איך זה שהוא אף פעם לא נראה שמח?!

לעשות 'פּלֶגִינָן' ולרצות רק את מעלותיו של אדם בלי החסרונות שלו. ומכיוון שכך, הוא בוחר להישאר מי שהוא ולא להיות העתק של שמוליק.

שלוימי, לדוגמה, לא זוכר אפילו פעם אחת ששמוליק צחק מכל הלב. המקסימום שלו זה חצי חיוך מתחת לשפם. טוב, זה לא שהוא טיפוס דיכאוני חלילה. אבל חסרה לו חיוניות. וזה מוזר מאוד, כי על פניו שמוליק עושה הכול ככון ויש לו את כל הסיבות להיות מרוצה מעצמו. פְּיִיִּיִּיִּיִּיִּיִּי הוא מעולם לא ספג אפילו הערה. רק מילים טובות. הכול אצלו מוקפד. ממושמע. מתוכנת כמעט. אז איך זה שהוא אף פעם לא נראה שמח?!

להביט לצדדים ולראות את הרחוב. פתאום הוא הבין את מה שהמשיפיעים אומרים תמיד לבחורים בקשר ליציאה ל'מבצעים' - "אייד די דֶרִיד למפלט, לא בֶּלֶע!". כשטרודים להשפיע החוצה, לא מושפעים ובולעים פנימה.

אז אולי באמת זה הפתרון! - חשב בליבו. לדאוג שלא יהיה לו רגע של פנאי. שכל הזמן הוא יהיה עסוק. בענייני קדושה כמובן.

האם זה מה שיביא מזור לבעיותיו? האם בכך הוא יצליח סוף סוף ליישם בשגרת חייו את מה שאדמו"ר הזקן כותב בתניא, פרק י"ב, "שכל אדם יכול ברצונו שבמוחו להתאפק ולמשול ברוח תאוותו שבליבו, שלא למלאות משאלות ליבו במעשה, דיבור ומחשבה, ולהסיח דעתו לגמרי מתאוות ליבו אל ההפך לגמרי, ובפרט אל צד הקדושה"?

בשבת בבוקר הוא חלף ליד השולחן של ר' לייזר וילדיו. ר' לייזר נשא אליו מבט מאיר ופלט "גוט שאבעס". זה הפתיע את שלוימי וגם חימם את ליבו. כמעט שלוש שנים הוא רואה את ר' לייזר בישיבה, אבל מעולם הם לא החליפו ביניהם מילה. מה קרה הפעם?

לפתע הכתה בו המחשבה: 'הי... ר' לייזר! אולי הוא הכתובת בשבילי! ר' לייזר הוא ללא ספק איש חכם, ערפי ובעל הבנה תורנית ועומק חסידי. הוא מכיר היטב את הווי הישיבה ונוכחותו הקבועה בה הופכת אותו למעיין חלק ממנה. והוא גם עושה רושם של אדם דיסקרטי. אולי איתו אני צריך לשבת ולדבר. אולי הוא יהיה זה שיעזור לי לגרש את ה'שד' שהחליט משום מה להקים לעצמו מאורה בתוך הלב שלי. לגזול ממני את שלוות הנפש ולגרום לי להרגיש דו פרצופי וגונב דעת!'

מרגע לרגע המחשבה על כך הפכה אצל שלוימי מרעיון לצורך. הוא הרגיש שהוא חייב לזום שיחה רצינית עם ר' לייזר. המשך אי"ה בגיליון הבא

לשלוימי דווקא יש לגביו תזה קצת מפתיעה.

שלוימי חושד בפרץ שהתנהגות שלו היא סוג של מסכה. מסכה שמאחוריה מסתתרים חוסר ביטחון עצמי אמיתי וצורך נואש לקנות כל הזמן עוד ועוד תשומת לב ואהבה. לא שזה מפריע לשלוימי. אדרבה, גם הוא זורם עם פרץ ואף נמנה עם עדת החברים הגדולה שלו.

'מעניין מה איציק חושב עליו; איך הוא מאבחן אותו', חלפה בראשו של שלוימי מחשבה, והיא גרמה לו לחייך בתוכו. הצחק אותו איך בחור ששנים נתפס בעיניו כאחד משולי החברה, הפך אצלו ברגע אחד למייבין בבני אדם.

את העמדה החדשה הם מיקמו מול היציאה מהסופר הענק. המשמעות של זה הייתה דרמטית. אם עד אז היה שלוימי עומד בכל יום ישישי בצהריים במדרחוב הישן והדליל, ומניח תפילין לעשרה עד עשרים אנשים, הפעם הוא ניצב מול משפך אנושי שלא הפסיק להזרים אליהם בני אדם ובמשך כשעתיים וחצי הוא לא נח כמעט לרגע.

במונית שהחזירה אותם לישיבה חש שלוימי מותש, אבל גם מרוצה עד הגג. לא רק מההספק - הוא לבדו הניח היום לכמעט חמישים יהודים ובהם 'קרקפתא' אחד עם סיפור אישי מרגש במיוחד - אלא גם מן העובדה שלא הייתה לו אפילו דקה

פּרָץ - כמו פּרָץ - נכנס ל'זאל' באמצע 'פסוקי דזמרה', פניו מדושנות ומחויכות, כובעו שמוט מעט לצד. הוא פסע בנינוחות לעבר מקומו ועל הדרך פיזר קריצות, הערות ידידותיות וגם טפיחות קלות על כתפי החברים.

פרץ הוא המלך הבלתי מעורער של שיעור ג' ובעצם של כל הישיבה. תמיד במרכז העניינים. תמיד נלהב ומשעשע. תמיד 'שמח' בסביבתו.

אפילו עם צוות הישיבה פרץ מתנהג קצת כמו חבר. וזה לא רק מצידו. אנשי הצוות מפגינים גם הם כלפיו חיבה וחברות. כתוצאה מכך הם נוהגים בו סלחנות יתר על איחורים לתפילה, על פטפוטים ב'סדרים' ושאר כיוצא באלה. וכשהבחורים רוצים לבקש דבר מה מיוחד מהנהלת הישיבה - לדוגמה, להזמין מראש ארוחת צהריים חגיגית מהרגיל בגלל ש"מחר זה כ"ח סיוון" או כי "י"ג כסלו זה במפורש יומא דפגרא!"... - פרץ הוא השליח האולטימטיבי לעשות וגם להשיג זאת.

נמשיך לבחון את בקיאותנו בתפילות, ובמזמורי ספר תהילים

מה הוא המזמור משירי דוד,
אשר בסדר תפילותינו נאמרנו תמיד.

בחול, ביום טוב ובכל שבת קודש,
אך לא בחול המועד ובראש חודש.

מהו המזמור אשר בכל יום חול וחג ומועד נאמרנו,
ורק ביום השבת ממקומו נפקדנו,

ואם בין שניהם מכנה משותף תגלה,
ברננה נעלה.

יְגַעַת וּמִצָּאתָ תֵּאֱמָר

תשובת החידה מגיליון קודם:

- ארבע פרשיות בשלמותן נאמרות ארבע פעמים ביום: פרשה ראשונה של שמע, יברכך, יאר, ישא (בברכות השחר פעם אחת ועוד ג' פעמים בקריאת שמע שעל המיטה).
- שלוש אשר שלוש פעמים ביום נאמרות: והיה אם שמוע, ויאמר (פרשת ציצית), גד גודו יגודנו. פעמיים ביום: פרשת התמיד. שש הנאמרות פעם ביום: וידבר דברכת כהנים, ושמנו את שמי, עקדה, תרומת הדשן, שירת הים, זכור את אשר עשה לך עמלק (בשש זכירות).

אותיות הרב

תורת חיים - הוראה בחיים

רבו עימו'

”... אבל, העיקר שהדבר נעשה בפועל ממש, גם אם זה דבר פראי - שתכף ומיד בא דוד המלך... וכ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו עימהם, כי ”הקיצו ורננו שוכני עפר”, כדאיתא בזהר ש’צדיקים קמים לתחי’ מיד’.

ועאכו”כ צדיקים, שהתלמידים שלהם - שלמדו בישיבות שלהם, או שמעו חסידות מהם בעצמם - הם נשמות בגופים בעלמא דין, וטוענים שצריך להיות ”רבו עימו”...

אפילו כשנמצאים בגלות - פוסק הרמב”ם ”תלמיד שגלה... מגלין רבו עימו”, וממשיך לבאר טעם הדבר שנאמר: ”וחי”, עשה לו כדי שיחי’, וחי בעלי חכמה ומבקשי’ בלא תלמוד תורה כמיתה חשובין”.

ובמילא, צועק התלמיד: מכיוון שנמצא בגלות... מה עושה רבו במקום אחר?!... הוא נמצא אומנם במקום של תענוג (”א געשמאקן אָרט”), ביחד עם כל נשמות האושפיזין, אבל, ישנו פסק דין מפורש ברמב”ם שכאשר התלמיד נמצא בגלות - תחי’ הסיבה לכך איזו שתהי’ - ”מגלין רבו עימו”...

ומוסיף לצעוק (”מאָכן אַ געוואלד”), שמבלי הבט על מעמדו ומצבו, ה”ה אחד מ”כל ישראל” - כפי שמסיימים אמירת משנה תורה בליל הושענא רבה ב”לעיני כל ישראל”, ובמילא, גם הוא בכלל דין זה ש”תלמיד שגלה מגלין רבו עימו”.

ובפרט שמדובר לא רק אודות אחד מ”כל ישראל”, אלא, אודות ריבוי הכי גדול, כפי שמפרש רש”י שבפסוקים האחרונים נכללים כל הזמנים ד”שלוותה” ו”חורבנה”, אשר, כמות הזמן וכמות האנשים שהיו ”בשלוותה” אינה מגיעה כלל וכלל לכמות הזמן וכמות האנשים שהיו ”בחורבנה” (ובפרט לפי הפירוש השני שמוסיף רש”י ע”ד ”כל המאורעות שעתידין ליארע לישראל עד שיחיו המתים”) כמות הכי מרובה, אשר, כולם יחדיו טוענים ומרעישים - הייתכן בכלל שנמצאים עדיין בגלות, הרי כבר מזמן ”כלו כל הקיצין”!

- ומכיוון שכן, הרי בוודאי שצריך להיות ”רבו עימו” לא באופן ד”מגלין רבו עימו”, ח”ו, אלא אדרבה עי”ז ש”הקיצו ורננו שוכני עפר”, בגאולה האמיתית והשלמה, ובפשטות, למטה מעשרה טפחים, ותכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב, ”שמחת עולם החל מ”זמן שמחתנו” על ראשם”.

(משיחת ליל הושענא רבה תשמ”ט)

רצוף אהבה? הושענא!

השעה הייתה 4:00 לפנות בוקר, סיומה של התוועדות חסידית אותנטית. המשפיע כבר נרדם על השולחן, החברים החלו להתפזר ובערל'ה מהרהר במחשבותיו.

הרגש מציף אותו, אחח כמה עומק וכמה מתיקות יש אצל הרבי שלנו! א' הסיפורים שסופרו תפס אותם במיוחד וממש נכנס לליבו. הניגונים העמוקים בהתוועדות, ובכלל האווירה הפעם היתה מיוחדת. תחושת התקשרות עילאית מילאה אותו. אשרינו שחסידיים אנחנו!

חלפו הימים, עבר זמן והרגש שבלב דעך. ובאחד הימים כשחלף לו בערל'ה מול מסך הווידאו של הרבי בלובי הישיבה חש החמצה בליבו. כמה מילאה אותי אז ההתוועדות, והנה חלף לו הרגש והיה כלא היה. האם יש לזה תקנה או שמא כך היא דרכה של הנפש?

מזווית אחרת!

התקשרות, ובטח רגש של אהבה היא עבודה יומיומית. התקשרות לא קונים כמוצר מכולת ושמים על המדף. עלינו לתחזק ולעורר את רגש האהבה שוב ושוב.

נכון, ישנם רגעים בהם נכנסים אנו לאוהל פנימה או יושבים בהתוועדות סוחפת ושם הרגש צף ומתגבר, אך כדי להחזיקו בתמידות עלינו להמשיך את הרגש אל המעשים. כל אחד במה שליבו חפץ ומרגיש קרוב. אם זה בלימוד אגרת יומית של הרבי או צפייה בוידאו, לימוד לקוטי שיחות או סיפור יומי.

מעבר לשמירת התקנות וההוראות המפורשות של הרבי, כדאי להקדיש פרק זמן ביום, בו מזכירים ומעוררים את רגש ההתקשרות ומתרגמים זאת למעשה ממשי. כך נוכל להפוך את הגחלת המלוכה באש פנימית ומעמעמת לפרקים לשלהבת אש תמידית!

אש תמיד תוקד על המזבחה, לא תכבה!

שיחת מערכת עם הגה"ח הרב שניאור זלמן שיחי' גופין

משפיע ישיבת תות"ל המרכזית כפר חב"ד

נוטרי ברמי

התקשרות לרבי - גם בגשמיות!

ולנו חיים בכל רגע עם הידיעה וההרגשה שהרבי איתנו ואנחנו קשורים אליו. אך לפעמים, דווקא מתוך עומק ומחשבה, עלולה לעלות שאלה פנימית: הרבי אינו מוגבל כיום בגוף גשמי, ואולי ההתקשרות שלנו יכולה ואפילו צריכה להיות מופשטת יותר? קשר רוחני של 'נשמה עם נשמה'? לשם מה צריך כיום לכתוב פ"ג על נייר או למסור דו"ח בגשמיות? למה להתאמץ לנסוע פיזית למקום מנוחתו באוהל הק'? הרי הרבי נמצא בכל מקום, הרבי יודע היטב עם אילו ניסיונות אני מתמודד גם בלי שאכתוב זאת מפורשות, לשם מה כל הפעולות הגשמיות?

שאלות אלו מקורם בחוסר התבוננות ביסודם של דברים. כשאנו אומרים שהרבי נמצא איתנו כפי שהיה בגוף גשמי, אין הכוונה רק שהרבי ממשיך להשפיע לנו אפילו בגשמיות. אלא שהקשר והחיבור של הרבי אל העולם הגשמי שלנו נשאר בדיוק כפי שהיה. וזהו שכתוב ב'קונטרס ההשתטחות' שבמקום שבו נמצא גופו של הצדיק יותר קל להתקשר אליו.

אנו חיים בתוך עולם גשמי ובגוף גשמי. בכדי שההתקשרות אל הרבי תהיה אמיתית, לא די בחיבור רוחני-מופשט בלבד, מוכרחת להיות גם התקשרות גשמית. כדי לחבר את הרבי לתוך החיים המעשיים שלנו אנחנו חייבים את "ההתקשרות

הגשמית", צריכים לנסוע בגשמיות לאוהל, ולכתוב פ"ג ודו"ח עם דף ועט.

כך היא גם העבודה של "ציור פני הרב" - הפנים הגשמיות, לא מציירים את "הנשמה" של הרבי (ואיננו מסוגלים לצייר אותה). העבודה שלנו היא לצייר במחשבתנו דווקא את הגוף הגשמי של הרבי כפי שזכינו לראותו.

כשתמים יושב וכותב בגשמיות לרבי, מצייר את הרבי יושב מולו בגופו הגשמי, או שעומד הוא למולו, דווקא דרך הפעולות הגשמיות הללו וציור הפנים המוחשי, אנו בונים את הכלים האמיתיים שממשיכים את אורו של הרבי ואת ברכתו אל תוך החיים שלנו כאן ועכשיו, בעולם הגשמי.

מחיל אל חיל - גם לאחר הסתלקות

מכתב לר' יהושע פינסאן אחרי ביקורו במוסדות חב"ד באירופה:

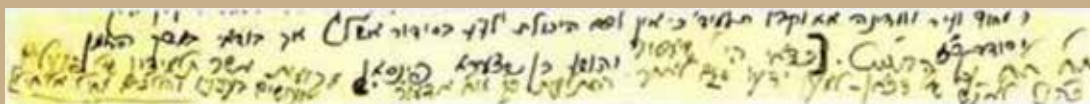

אילנא דהיי

ת"ח ת"ח על הבטו"ט.

[כדאי ה' שימסור כהנ"ל לאנ"ש שי' דכאן - למען ידעו שגם לאחר הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש מקומות אשר תלמידיו שי' פועלים

ועושים בעניניו והולכים מחיל אל חיל]

התקשרות לרבי שלא ראית מעולם!?

איך מתקשרים לרבי שמעולם לא ראית בגשמיות? איך מצליחים להתמסר לרבי שמעולם לא שמעת מפיו מילה? איך מעמידים חיים שלמים - סביב 'התקשרות' שבאיבה נמצא חסר כואב וגעגוע בלתי פוסק?

ובכן, השאלה הזו העסיקה את החסידים גם בדורות הקודמים, בווריאציות שונות. כך לדוגמא, דור שלם של 'תמימים', חיילים נאמנים ומוסרי נפש, גדל והתחנך 'מאחורי מסך הברזל', כאשר רובו ככולו מעולם לא ראה את פני קדשו של אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע.

"הרבי יצא את רוסיה בשנת תרפ"ז, שח לי פעם אחד מזקני החסידים, "אני הייתי אז בן שנתיים.. עד צאתי מרוסיה, בשנת תש"ו, לא היה לי בדרך הטבע כל סיכוי לראות את פניו בגשמיות" ..

האם ניתן היה להשוות את התקשרותם להתקשרות של הוריהם ומחנכיהם, אלו שלמדו בליובאוויטש, שנסעו לרוסטוב, שנכנסו ל'חידות' בלנינגרד?.. וודאי שלא! מדובר בסוג ובאופי אחר של 'התקשרות'. התקשרות ממרחקים. התקשרות של געגועים. התקשרות שהיא נפשית יותר מפיזית. התקשרות שמתאימה לאופי הקשר הנוכחי של נשיא הדור עם חסידיו. כי ההתקשרות מתעצבת בכל דור לפי דרכו.

ואף על פי כן, גם אם אופי ההתקשרות משתנה קמעא-קמעא, עוצמתה של ההתקשרות - לא משתנה כלל. 'תמימים' מסרו את הנפש מאחורי מסך הברזל, ו'תמימים' מוסרים את הנפש גם היום, באתגרים של תשפ"ו. תמימים בערו באש של אהבה ומסירות אז, ואותה האש בוערת גם היום, באמונה ובציפיה להתראות עם הרבי בגשמיות...

כיצד, אכן, נותרת התקשרות איתנה ומסירות בלתי מתפשרת, גם בדור שלא רואה בעיניו הברשיות?

על השאלה הזו ביקש לענות המשפיע המפורסם, איש המעלה, המזכיר הרה"ת ר' אלחנן דב מרוזוב הי"ד, בהתוועדות פורים תרצ"ה עם תלמידי התמימים במלחובקה. כך סיפר לימים אחד המשתתפים, ר' ישראל יהודה לוי (זכרונותי, פרק כ"ד, בעיבוד מסויים):

"ר' אלחנן (חוניע) מרוזוב התוועד, ור' יונה כהן השתתף. הוא היה מנגן נפלא עם לב בוער, ושתה הרבה משקה. ר' יונה ניגן ור' אלחנן דיבר. ההתוועדות היה מוחין ולב, ובעומק. באמצע ההתוועדות שאל את הת' שלמה מטוסוב: חסיד של מי אתה? ושלמה ענה: של הרבי. שאל אותו ר' אלחנן: ראית אותו (את הרבי)? ושלמה ענה: לא. ואמר ר' חוניע: הנה זה כוחו של הרבי, שאף מי שלא ראה אותו הוא חסיד שלו עד מסירות נפש... כח 'עצמי!' ויתירה מזו, חסידיו של אדמו"ר הזקן היו אלו שראו אותו, אבל אצל אדמו"ר שליט"א חסידיו הם גם כאלו שלא ראו אותו...."

אכן, זוהי כוחו של ראש בני ישראל, הבוקע מחיצות והגבלות של ראייה גשמית ובשרית, ופועם בלבבות חסידיו - מתוך ציפיה עזה להתראות עם הרבי תיכף ומיד.